

EPIKUREUS (2) *sb m*

Oba e jasne.

sg N epikureus (1). ◇ I epikureus(e)m (1).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. *Zwolennik szkoły filozoficznej Epikura [epicurei – zwolennicy Epikurowi Mącz 106e] (1): Perfectus Epioureus evasit. Stal lie doskonałym Epicureufem. Mącz 472d.*

2. *Rozpustnik, bezbożnik (1): Bezá [...] był Epicureus y bluźniercá/ który swoipii wżetecznemi a łoterfkiami wierzám y Márciálifowe y Cátuluśowe plugáftwá przewyższył. Wuifud 218.*

Cf EPIKURUS

AK